

του και το έρριψεν εν μέσφ αὐτῶν, εἰπών :
— Πίστετε εἰς ὑγιείαν τῶν κυρίων ὑμῶν.

ΟΒ'

**Κατὰ τί ὁ Σαῖν-Λύκ ἦτο μᾶλλον
εὖ ἠγγέμενος τοῦ Βουσοῦ, τένα μα-
θήματα ἔδωκεν αὐτῷ καὶ τένα
οὗτος ἐποίησατο αὐτῶν χρῆσιν.**

Ὁ Σαῖν-Λύκ ἐπέστρεψεν, ὑπερηφανευό-
μενος διὰ τὴν καλὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐν-
τολῆς του.

Ὁ Βουσοῦ περιέμενε αὐτὸν καὶ τῷ ἐξέ-
φρασε τὰς εὐχαριστίας του.

Ὁ Σαῖν-Λύκ εὗρεν αὐτὸν λίαν μελαγ-
χολικόν, τὸ ὅποιον δὲν ἦτο φυσικὸν δι'
ἄνθρωπον τόσφ ἀνδρείον, μανθάνοντα τὴν
εἰδησιν τοιαύτης λαμπρᾶς μονομαχίας.

— Μήπως δὲν ἐξεπλήρωσα καλῶς τὴν
ἐντολήν σας; ἠρώτησεν ὁ Σαῖν-Λύκ.

— Λυποῦμαι, ἀγαπητὴ φίλε, ὅτι, ἀντὶ
νὰ δεχθῆτε προθεσίαν, δὲν εἶπετε : «πα-
ραχρῆμα».

— Ἄ! ὑπομονή, οἱ Ἄγγεβινοὶ δὲν
ἤλθον εἰσέτι. Τί διάβολον δώσατε αὐτοῖς
καιρὸν νὰ ἐλθωσιν. Ἄλλως, ποῦ ἔγκειται
ἡ ἀνάγκη νὰ σπεύσητε;

— Ἦθελον ν' ἀποθάνω ὅσφ δυνατόν
τάχιον.

Ὁ Σαῖν-Λύκ προσέβλεψε τὸν Βουσοῦ με-
τὴν ἐκπλήξιν, τὴν ὁποίαν οἱ ἀκέραιοι τὸν
χαρκτηῖρα ἄνδρες αἰσθάνονται εἰς τὴν
ἐμφάνισιν καὶ ἄλλοτρίου δυστυχήματος.

— Ν' ἀποθάνητε! ὅταν ἔχητε τοιαύτην
ἡλικίαν, τοιαύτην ἐρωμένην καὶ τοιοῦτο
ὄνομα!

— Ναί, εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ φονεύσω
τέσσαρας καὶ θὰ λάβω καλὸν κτύπημα, ἐκ
τοῦ ὁποίου θὰ ἡσυχάσω αἰωνίως.

— Εἶναι μελαγχολικαὶ ιδέαι, Βουσοῦ!
Ἔπεται συνέχεια.

Δμλ.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΦΑΛΙΕΡΟΣ

ΕΚ ΤΩΝ «ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ» ΤΟΥ ΘΩΜΑΝ

Συνέχεια, ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Γ'

Ὁραῖος νεανίας, κομψότατα ἐνδεδυμέ-
νος περιπατεῖ ἐπὶ τοῦ Ριάλτου. Ἐν τῇ
χειρὶ του ἀντηχεῖ βαλάντιον πλήρες χρυ-
σῶν φλωρίων. Ἀναμφιβόλως θὰ εἶνε φίλος
τῶν ἡδονῶν. Ρυτίδες πρόωροι αὐλακοῦσι
τὸ μελαγχροινὸν πρόσωπόν του. Προέρ-
χονται ἄρα γε ἐκ καταχρήσεως ἀπολαύ-
σεων ἢ εἶνε ἡ σφραγὶς λύπης μυστικῆς, ἣ-
τις ἐταλαιπώρησε τὴν ὑπαρξίν του; Πη-
γαίνει, ἔρχεται, σταματᾷ. Τὸ βῆμά του
σύρεται, πεταραγμένον, ἀβέβαιον, ἀνήσυ-
χον. Αἰφνης φαίνεται λαμβάνων ἀπόφασιν
ἐπὶ πολὺ ἀναβληθεῖσαν, ῥίπτει χρυσοῦν τι
νομίσμα πρὸς ἓνα γονδολιέρου καὶ τὸν δια-
τάσσει νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν πλατεῖαν
τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Ἐκεῖ ἐπαναλαμβάνει
τὸν ἀνήσυχον περιπάτον του. Τὸ βλέμμα

του εἶνε ἐστηριγμένον διαρκῶς ἐπὶ τῆς
γῆς. Προφανῆς σκληρὰ μέριμνα κατέχει
τὸ πνεῦμά του. Εὐεῖδεις γυναῖκες παρέρ-
χονται πλησίον του, ἀλλὰ δὲν τὰς βλέπει.
Τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν ἀνοίγονται ἐνφ'
διαβραίνει, ἀλλὰ δὲν ἀκούει τίποτε.

Ποῖος νὰ εἶνε καὶ ποῦ νὰ πηγαίνει;

Εἶνε αὐτὸς — τίς θὰ τὸ ἐπίστευεν! —
αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὁ πτωχὸς Ἀντώνιος, δν
εὕρομεν ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος διηγήμα-
τος, ἐξηπλωμένον ἐπὶ τῶν προθύρων τοῦ
δουκικοῦ ἀνακτόρου. Εἶνε ὁ σωτὴρ τοῦ
Δόγη, ὁ κύριος τῶν τριῶν χιλιάδων φλω-
ρίων, πηγῆς εὐδαιμονίας, ἣτις τῷ φαίνε-
ται ἀνεξάντλητος!

Καθ' ἣν στιγμὴν διέρχεται πρὸ τῆς ἐκ-
κλησίας τοῦ Ἁγίου Μάρκου, γνωστῇ φωνῇ
τὸν καλεῖ διὰ τοῦ ὀνόματός του Ἐπανα-
στρέφεται δὲ καὶ ἀναγνωρίζων τὴν γρατᾶν
μάγισσαν, ἣτις χθὲς τῷ πρόελεγε τὴν κα-
λὴν τύχην του, ἀνοίγει τὸ βαλάντιόν του
διὰ νὰ τῇ ρίψῃ ἐλεημοσύνην.

— Κράτησε τὰ χρήματά σου, υἱέ μου,
λέγει ἡ γρατᾶ. Εἶμαι πολὺ πλουσιωτέρα
ἀπὸ σέ. Ἄλλ' ἂν θέλῃς οὕτως ἢ ἄλλως νὰ
μοῦ προσφέρῃς τι, ἀγόρασέ μου ἓν ἐπαινω-
φόριον διὰ νὰ προφυλάσσωμαι ἀπὸ τὴν
βροχὴν καὶ εἰς ἀντάλλαγμα θὰ σοῦ δώσω
μίαν καλὴν συμβουλήν: Ἀπόφευγε τὸ
Φορτέγο!

— Γρατᾶ τρελλή! ἐπιθύρισε περιφρονη-
τικῶς ὁ Ἀντώνιος.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ γρατᾶ ἐπέμενε νὰ συνάψῃ
μετ' αὐτοῦ ὀμιλίαν, τὴν ἀπόθησε βιαίως
μακράν. Ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἐκυλίσθη ὡς
κεραυνωθεῖσα ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς ἐκ-
κλησίας καὶ συγκεκομμένη τῇ φωνῇ:

— Ἄ! υἱέ μου, ἔλεγε, τί σοῦ ἔκαμα
διὰ νὰ με μεταχειρίζεσαι τοιοῦτοτρόπως;
Ἄ! ἂν ἤξευρες...

Ἄλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ.
Ἡ θλίψις τῆς ἀφῆρει τὴν λαλιάν.

Ὁ Ἀντώνιος, ὅλος συγκεχυμένος ἐκ
τοῦ ἀποτόμου κινήματός του, ἔσπευσε νὰ
τὴν βοηθήσῃ. Τὴν ἀνήγειρε μετὰ προσο-
χῆς, τὴν ἐκάθησεν εἰς τὸν πρόδομον τῆς
ἐκκλησίας καὶ κλίνων πρὸς αὐτὴν ἤρχισε
νὰ τῇ ὀμιλῇ χαμηλοφώνως.

— Συγχώρησέ με, τῇ ἔλεγε, διὰ τὸ
σφάλμα μου. Δὲν λησμονῶ ὅτι εἰς σέ ὀφεί-
λω τὴν ζωὴν μου καὶ τὴν εὐτυχίαν μου.
Ἄν δὲν με συνέτρεχες, δὲν θὰ ἠδυνάμην
νὰ σώσω τὸν Δόγη καὶ νὰ κερδήσω αὐτὰ
τὰ φλωρία. Με συγχωρεῖς καὶ θέλεις νὰ
τὰ μοιρασθῶμεν;

— Φύλαξέ τα ὅλα, παιδί μου, ἀπε-
κρίθη ἡ γρατᾶ. Ἡ εὐτυχία σου μοῦ ἀρκεῖ.
Δὲν ἦσο γεννημένος διὰ νὰ εἶσαι πτωχὸς
καὶ ἂν ἤξευρες...

— Γνωρίζω, καλὴ μου γρατᾶ, εἶπεν ὁ
Ἀντώνιος, ὅτι οἱ συγγενεῖς μου ἦσαν
πλοῦσιοι. Τὸ ἐνθυμοῦμαι ὡς ἀμυδρὰν ἀ-
νάμνησιν τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας. Ὡστε
δὲν μοῦ λέγεις τίποτε νέον. Ἄλλὰ τί ὠ-
φελεῖ νὰ συλλογίζεσαι κανεὶς τὸ παρελ-
θόν, ὅταν τοῦτο δὲν ὑπάρχῃ πλέον;

— Ἄ! ἂν ἤξευρες! . . ἐπιθύριζε πάν-
τοτε ἡ γρατᾶ.

— Ἦξεύρω ἢ νομίζω ὅτι ἐνθυμοῦμαι,

ἐξακολούθησεν ὁ Ἀντώνιος, ὅτι οἱ γονεῖς
μου ὀμίλου γλώσσᾶν τινὰ ξένην. Ἦξεύ-
ρω προσέτι ὅτι ἀπεχωρίσθην τῆς οἰκογε-
νείας μου ἐν νυκτὶ πυρκαϊᾶς, καθ' ἣν γυνή
τις, ἣτις ἠγρόπνει πλησίον τῆς κοιτίδος
μου, με ἤρπασε καὶ με ἔσωσε τετυλιγμέ-
νον ἐντὸς σινδόνος φυγοῦσα. Ἄλλ' ἀπὸ
τῆς στιγμῆς ταύτης, ἦν ἀναπολῶ ὡς πα-
λαιὸν ὄνειρον, δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον τί-
ποτε. Ἀργότερα ἐνθυμοῦμαι ὅτι εὗρέθην
ἐντὸς λαμπρᾶς οἰκίας, πλησίον ἐνὸς ἀν-
δρός, δν με ἐμάνθανον νὰ ὀνομάζω πατέρα
καὶ ὅστις ὀμιλεῖ ἰταλικά, τὰ ὅποια ἐδί-
δασκε καὶ ἐμὲ νὰ ψελλίζω. Μετὰ τοῦτο
δὲ πάλιν νέον τι συμβᾶν με κατέστησε
δυστυχῆ — ὅπως μέχρι τοῦδε ἔκτοτε εἶ-
μαι. Λησταὶ εἰσῆλθον ἡμέραν τινὰ ἐν τῇ
οἰκίᾳ μας, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπου-
σίας τοῦ πατρός μου, με ἐγύμνωσαν τῶν
πλουσιῶν ἐνδυμάτων μου καὶ με ἀπήγα-
γον μακράν, πολὺ μακράν, εἰς ἔρημόν τι-
να συνοικίαν τῆς πόλεως, ὅπου καὶ με
ἐγκατέλειψαν. Ἦμην πολὺ μικρὸς διὰ νὰ
δυνθῶ νὰ ἐξηγήσω ποῖος ἦμην καὶ τί
μοὶ συνέβη. Ἄγνωστος τις με παρέλαθεν.
Ἦτο εἰς ἐξ ἐκείνων οἴτινες ζῶσι πλουσιο-
παρόχως ἐπωφελοῦμενοι τῆς κοινῆς ἐλεη-
μοσύνης. Προκαλῶν ὑπὲρ ἐμοῦ τὴν συμ-
παθειαν τῶν διαβατῶν, ἐπήγει διὰ λογα-
ριασμόν του. Τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο διήρ-
κεσεν ἱκανὰ ἔτη, μεθ' ἃ ὁ προστάτης μου
οὗτος ἀπεφάσισε νὰ ἔλθῃ εἰς Βενετίαν.
Ἄλλὰ μόλις ἐφθάσαμεν, ἡ πανώλης, ἣτις
ἐλυμαινέτο τότε τὴν Βενετίαν, προσέβαλε
τὸν ὀδηγόν μου, ὅστις κατέπεσεν ἡμέραν
τινὰ θνήσκων πρὸ τῆς κλίμακος τοῦ με-
γάρου τῶν Δογῶν. Δὲν εἶχα ἄλλον γνώ-
ριμον καὶ βοηθὸν ἐκτὸς αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦ
θανάτου του ἀπέμενα ἄστεγος καὶ ἐγκα-
ταλειμμένος. Ἐρρίφθην κλαίων ἐπὶ τοῦ
πτώματός του καὶ ἐλιποθύμησα. Ὅταν
συνῆλθον, εὗρέθην ἐντὸς μεγάλης θολοει-
δοῦς αἰθούσης, ἐξηπλωμένος ἐπὶ ψιάθου
καὶ κεκαλυμμένος διὰ τμήματος ἐρέας.
Τριακοντὰς ἄλλων ἀγωνιόντων ἔκειντο
ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἐμαθον ὅτι ἦμην ἐν τῷ
νοσοκομείῳ τῶν προσβεβλημένων ἐκ πα-
νώλους, ὅπου με εἶχον μεταφέρει ἱερεῖς
εὐσπλαγχνοὶ. Διέτρεχον τὸν ἔσχατον κίν-
δυνον, ἀλλὰ δὲν ἐβράδυνα νὰ θεραπευθῶ
τῆς ἀσθενείας. Μόλις δὲ ἀνέρρωσα ἀπε-
πέμφθην τοῦ νοσοκομείου, ἐφοδιασθεὶς με
ὀλίγα τινὰ νομίσματα. Ἐκτοτε δὲν ἔμαθα
καμμίαν ἄλλην λεπτομέρειαν περὶ τοῦ πα-
ρελθόντος μου. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα
τῆς νεότητός μου εἰργάσθην καὶ ὑπέφερα.
Ἄλλὰ τί σημαίνει τὸ παρελθόν, ὅταν μά-
λιστα περιβάλλεται διὰ πέπλου πυκνοῦ!
Θὰ ἐξακολουθήσω τὸν δρόμον μου καὶ ἄς
κάμῃ ὁ Θεὸς ὃ, τι θέλει! . .

— Πτωχέ μου Ἀντώνιε, εἶπεν ἡ γρατᾶ
συγκεκινημένη, μὴ συλλογίζεσαι τὸ πα-
ρελθόν, ἀλλὰ σκέψου περὶ τοῦ μέλλοντος!

— Τὸ μέλλον! ἐκραύγασεν ὁ Ἀντώνιος.
Αὐτὸ εἶνε ἡ κυριώτερα μου βάσανος! Σκλη-
ραὶ καὶ θλιβεραὶ σκέψεις με περικυκλοῦσιν,
ὅταν αἱ ὀρέξεις τῆς πενθίμου νεότητός μου
με παραφέρουν εἰς ἀγνώστους ἐκτάσεις.
Σήμερον ἔτι, ὅτε ἡ ἀργία μοὶ ἐπιτρέπεται

δι' ὀλίγον καιρόν, αἰσθάνομαι ὑπὲρ ποτε ὅτι δὲν εἶχα γεννηθῆ ὅπως ἐργάζομαι. Εἶμαι δυστυχής, πολὺ δυστυχής!

— Νέε, ἀπήτησεν ἡ γραῖα, μὴ συλλαμβάνης παράφρονα ὄνειρα! Ἡ μεταμέλεια παρακολουθεῖ ἀμέσως τὰς ἀσυλλογίστους ἐπιθυμίας! Ἄλλ' ἔλα, ἀφοῦ σήμερον εἶσαι καλὸς καὶ ἀφοῦ δὲν με περιφρονεῖς πλέον, ὁδήγησέ με ὀλίγον μέχρι τῆς θαλάσσης. Ἔχω ἀνάγκη νὰ μεταβῶ καὶ δὲν θὰ μεταμεληθῆς διὰ τὴν χάριν, ἣν θὰ μοὶ κάμης.

Ὁ Ἀντώνιος ὑπήκουσε μηχανικῶς καὶ παρηκολούθησε τὴν γραῖαν, ἥτις τὸν ἔσυρεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ τῷ ὠμίλει διαρκῶς, ἐνῶ διήρχετο τὴν πλατείαν τοῦ Ἀγίου Μάρκου.

— Κύτταξε, τῷ ἔλεγε, κύτταξε, Ἀντώνιε. Δὲν βλέπεις αἶμα ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου; Ναί, ναί, εἶνε αἶμα! Ἀλλὰ μὴ φοβῆσαι, Τονιό μου! Ἀπὸ αὐτὸ τὸ αἶμα θὰ φυτρώσουν κόκκινα ἄνθη διὰ νὰ ἀποτελέσουν τὸν στέφανον τοῦ γάμου σου!...

— Ἐξάπαντος εἶνε τρελλή! ἔλεγεν ὁ Ἀντώνιος καθ' ἑαυτόν.

Ἡ γραῖα ἐξηκολούθει τὴν φανταστικὴν αὐτῆς ὀμιλίαν:

— Βλέπεις, Τονιό, ἐτονθόρυζε διὰ φωνῆς ὀξείας καὶ βραγχνῆς, βλέπεις ἐρχομένην ἐκεῖθεν, κάτω, ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, τὴν ἐρωτικὴν αὐτὴν ὄπτασιαν, ἥτις σοὶ προσμειδιᾷ καὶ σοῦ ἀνοίγει τοὺς βραχίονας διὰ νὰ σὲ περιβάλλῃ ὡς στεφάνη ἐκ κρίνων; Ἐλπίς καὶ θάρρος, Τονιό μου. Ὅταν δῶ ὁ ἥλιος, θὰ δρέψῃς τὰ εὐώδη μύρτα, δι' ὧν θὰ στολισῇ τὸ ὄρατον τῆς μνηστῆς σου στήθος! Ἄκουσε, ἄκουσε, δὲν ἤρχισεν ἤδη νὰ πνέῃ ὁ ἀνεμος τῆς ἐσπέρας, ἡ νυκτερινὴ αὐρα, ἥτις φυσᾷ κατὰ τὰς νύκτας τῶν ἐρώτων, ἐνῶ κοιμῶνται τὰ ἦσυχά κύματα;... Θάρρος, Τονιό μου, θάρρος!...

Καὶ ρίπτουσα πρὸς τὸν ἀνεμον τοὺς ἀκαταλήπτους τούτους λόγους ἡ γραῖα ἐφαίνετο ζφογονομένη ὑπὸ ἰσχύος ὑπερφυσικῆς καὶ ἔσυρε τὸν Ἀντώνιον ταχύτερον πρὸς τὴν θάλασσαν. Ἄλλ' ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν στήλην ὑπεράνω τῆς ὁποίας ἐγείρεται ὁ Λέων τῆς Ἀδριατικῆς, ὁ Ἀντώνιος μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ πλείοτερον τὰς ιδιοτροπίας τῆς συντρόφου του, ἐστάθη αἰφνιδίως.

— Ἀρκεταὶ εἶνε αἱ ἔως τότε ἀνόητοι προφητεῖαί σου, τῇ εἶπε. Σοὶ ὑπεσχέθη ἕν νέον ἐπανωφόριον θὰ τὸ ἔχῃς. Ἀλλὰ, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἄφησέ με, δὲν θὰ προχωρήσω μακρύτερα!

— Ἀκόμη ὀλίγον, ἐκράυγασεν ἡ γραῖα, προσκολλημένη εἰς αὐτόν. Ἰδοὺ ἡ θάλασσα. Ἡ ἀκτὴ εἶνε ἐρημος. Ἄν με ἀπωθήσῃς καὶ πάλιν, θὰ ὑπάγω νὰ πνιγῶ ὑπὸ τὰ ὄμματά σου! Ἐλα, ἔχω νὰ σοῦ ἀποκαλύψω ἕν μυστικόν. Κάθησε καὶ ἀκούε με!

Ὁ Ἀντώνιος ἐσταύρωσε τοὺς βραχίονας του ἐπὶ τοῦ στήθους του με τὸ ἀποφασιστικὸν ἦθος ἀνθρώπου, ὅστις δὲν ἠξέυρει πῶς ν' ἀποφύγῃ σκηνὴν ὀχληράν.

— Κύτταξέ με καλά, Ἀντώνιε· δὲν ἐνθυμείσαι τίποτε, ἀπολύτως τίποτε, ὅταν με παρατηρεῖς;

— Μὰ τὴν ψυχὴν μου, ἀπεκρίθη ὁ νέος, ὅταν βλέπω τοὺς βλοσυροὺς ὀφθαλμοὺς σου, τὴν γρυπὴν βρῖνᾶ σου, τὰς πελιδνάς παρειάς σου, νομίζω ὅτι βλέπω δαίμονα...

— Καὶ ἐν τούτοις παρὰ τὴν ἀσχημίαν μου, ἂν ἡ γυνὴ ἦτις ἠγρύπνει παρὰ τὴν κοιτιδα σου, ἂν ἡ γυνὴ ἦτις σὲ ἔσωσεν ἀπὸ τῆς πυρκαϊᾶς, ἂν ἡ γυνὴ ἦτις κατέχει τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεώς σου, ἦτο ἐμπρὸς σου; Ἄν ἡ γυνὴ αὐτή, ἦμην ἐγώ;!

— Σὺ! ἐκράυγασεν ὁ Ἀντώνιος ἐκπληκτος. Θέλεις νὰ με περιπαίξῃς; Ἡ γυνὴ περὶ τῆς ὁποίας ὀμιλεῖς καὶ τῆς ὁποίας ἐφύλαξα τὴν ἀόριστον ἀνάμνησιν εἰς τὰ βραθὴ τῆς μνήμης μου, ἦτο νέα καὶ ὠραία. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἦσο σύ!

— Ἄ Θεέ μου! Πῶς νὰ τὸν πείσω; Παναγία μου, κάμε τὸ θαῦμα νὰ πιστεύσῃ ὁ Τονιός μου τοὺς λόγους τῆς πιστῆς Μαργαρίτας.

— Μαργαρίτας! ἐπανελάβεν ὁ Ἀντώνιος φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον. Μαργαρίτα! Παράδοξον! Τὸ ὄνομα τοῦτο θεωρεῖ τὴν ἀκοήν μου ὡς ἡ γλυκεῖα ἠχώ μακρουῦ ἔσματος χαθέντος ἐν τῇ ἐκτάσει... Μαργαρίτα!... Ἄλλ' ὄχι· εἶνε ἀδύνατον· δὲν εἶσαι σύ!

Ἡ γραῖα παρετήρει τὸν Ἀντώνιον μετὰ μελαγχολίας. Ἡ ἀπιστία του δὲν τὴν ἐξέπληττεν, οὔτε ἀνυπομόνει δι' αὐτήν, καὶ ἐξηκολούθει νὰ ὀμιλῇ, με τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ ἀσάρκου στήθους τῆς καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς βλέποντας χαμαί.

— Ἄκουσέ με καλά, Ἀντώνιε. Ἡ πατρίς σου δὲν εἶνε ἡ Βενετία. Ἡ μήτηρ σου ἀπέθανε κατὰ τὴν γέννησίν σου. Ὁ πατήρ σου ἦτο πλούσιος ἔμπορος τοῦ Αὐσούργου, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπητῆς του συζύγου ἐγκατέλειψε τὴν πατρίδα του καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ὅπου με ἐξέλεξεν ὡς τροφόν σου. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς σου, ὅστις ἀπέθανεν ἐν πυρκαϊᾷ προελθούσης ἐκ τῆς καταπτώσεως κερανοῦ, νητύχησα νὰ σὲ σώσω. Ἀλλὰ δὲν εἶχα πόρους διὰ νὰ σὲ ζήσω καὶ σὲ παρέδωκα εἰς πλούσιόν τινα εὐγενῆ, ὅστις ἠθέλησε νὰ σὲ παραλάβῃ. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ, ἀπεράσισα νὰ ἐκμεταλλευθῶ μερικὰς γνώσεις ἃς εἶχα διδασχθῆ παρὰ τοῦ πατρὸς μου. Ἐγνωρίζω τὴν μυστικὴν ἱαματικὴν δύναμιν τῶν φυτῶν καὶ τὴν τέχνην τοῦ νὰ ἐξάγω ἐξ αὐτῶν θεραπευτικὰ βάλσαμα. Ὁ Θεός, ὅστις με προώριζε νὰ γείνω πιθανῶς τὸ ὄργανον ἀποφάσεων τὰς ὁποίας ἀγνοῶ, προσέθηκεν εἰς τὰς γνώσεις μου ταύτας καὶ τὴν ἰκανότητα τοῦ νὰ προλέγω τὰ μέλλοντα.

Βλέπω ἐνίοτε, ὡς εἰς λυκόφως, περιδινόμενας ἐμπρὸς μου τὰς εἰκόνας τῶν μελλόντων συμβάντων καὶ ἡ ἀναπόφευκτος δύναμις, ἥτις με κατέχει κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας, με ἀναγκάζει νὰ ὀμιλῶ γλώσσαν ἀλλόκοτον, ἥς τὰ μυστήρια δὲν ἐννοῶ καὶ ἐγὼ πολλάκις. Ὑπέκουσα εἰς τὴν ὁδηγοῦσάν με μυστηριώδη θέλησιν, ἤρχισα νὰ ἐξασκῶ τὴν τέχνην μου εἰς ἀπομεμακρυσμένην τιὰ συνοικίαν τῆς Βενετίας. Ἐκτακτοὶ τινες θεραπεῖαι, ἃς οἱ ἰατροὶ δὲν

ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσουν, με ἔκαμαν ἐντὸς ὀλίγου διάστημα, ἀλλὰ συγχρόνως μοὶ ἐπρομήθευσαν ὅσους θαυμαστάς τόσους καὶ ἐχθρούς. Οἱ ἀγύρται, οἵτινες ἔβλεπον τὸ πλῆθος ἐγκαταλείπον αὐτοὺς καὶ ἐρχόμενον πρὸς ἐμέ, διέδωκαν ὅτι ἡ ἰατρικὴ τέχνη μου ἀφορμὴν εἶχε τὰς ἀποκρύφους μετὰ τοῦ διαβόλου σχέσεις μου. Ἡ δικαιοσύνη ἀνεμίχθη εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Συνελήφθη ὑπὸ τῶν ἀρχόντων καὶ ὑπεβλήθη εἰς τὰς σκληροτέρας βασάνους, ὅπως ὁμολογήσω ἐγκλήματα, ὧν δὲν εἶχα οὔτε ἰδέαν. Ἐκτοτε αἱ τρίχες μου ἐλευκάνθησαν καὶ τὸ σῶμά μου ἀπώλεσε πᾶσαν ἀνθρωπίνην μορφήν. Τὰ τέρατα με κατέστησαν σχεδὸν παράφρονα ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, ὃν ἰσχυρίζοντο ὅτι ἐξεδίκουν. Καὶ ἀφοῦ δὲν ἦμην πλέον ἡ σκελετὸς ζῶν μεταξὺ τῶν ἀποτροπαίων χειρῶν των, πτώμα βαδίζον καὶ ἀναπνέον, ἀπεφάσισαν νὰ με καταδικάσωσιν εἰς τὸν διὰ πυρὸς θάνατον.

Ἀλλὰ τὴν προτεραιάν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἐσχάτου μαρτυρίου μου, τρομερὸς σεισμὸς ἠρείπωσε τὴν πόλιν καὶ ἐκρήμνισε τὴν εἰρικήν μου. Ὡς φάσμα διέφυγα αὐτῆς καὶ ἐσώθη ἂν μὲσον τῶν ἐρειπίων καὶ τῶν συντριμμάτων. Δὲν εἶνε λοιπὸν οὔτε τὸ γῆρας οὔτε αἱ νόσοι, αἵτινες με ἔφεραν εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων με ἔκαμαν ὅτι φαίνομαι εἰς τὰ ὄμματά σου. Καὶ τότε, Τονιό μου, θὰ ἐξακολουθῆς νὰ μὴ με πιστεύῃς; Δὲν θὰ εἴπῃς ἕνα κἂν λόγον συμπαθείας πρὸς τὴν δυστυχῆ Μαργαρίταν σου;

— Ναί, αἰσθάνομαι εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου ὅτι λέγεις τὴν ἀλήθειαν, ἀνέκραξεν ὁ Ἀντώνιος. Ἀλλὰ θέλω νὰ μοὶ εἴπῃς ἀκόμη τί γνωρίζεις διὰ τὸν πατέρα μου. Θέλω νὰ μάθω τὸ ὄνομά του, τὰ κατὰ τὴν ζωὴν του, τὰ συμβάντα ἅτινα μᾶς ἐχώρισαν. Καὶ ἀφοῦ γνωρίζεις, ὡς λέγεις, νὰ ἀναγινώσκῃς τὰς μυστικὰς δέλτους τῶν ἀνθρωπίνων τυχῶν θέλω νὰ μοὶ εἴπῃς ποῖα μυστηριώδης εἰμαρμένη διέπει τὴν ζωὴν μου καὶ με ἐκθέτει ἀνυπεράσπιστον εἰς τόσας δυστυχίας. Ὀμίλει, Μαργαρίτα, ὀμίλει!

— Ἀργότερα, Τονιό μου, ἀργότερα. Ἄλλ' ἂν πιστεύῃς τοὺς λόγους μου καὶ ἂν θέλῃς ν' ἀποφύγῃς ἀνεπανόρθωτον συμφορὰν, σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω: Μὴ πηγαίνεις ποτὲ εἰς τὸ Φοντέγον.

— Φοντέγον! Φοντέγον! Ἀκούων αὐτὴν ἐπαναλαμβάνουσαν τὴν ἀκατάληπτον καὶ αἰνιγματώδη ταύτην φράσιν ὁ Ἀντώνιος ἐπληξέ διὰ τοῦ ποδὸς ἀνυπομόνως τὸ ἔδαφος.

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶμαι ἀνόητος νὰ ἀκούω τόσην ὄραν τὰς φλυαρίας σου. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἔχεις χάσιν ἐξ ὀλοκλήρου τὸν νοῦν σου. Θὰ σοῦ δώσω τὸν καινούργη μανδύαν σου καὶ θὰ σὲ φορτώσω φλωριά. Ἀλλὰ, σὲ παρακαλῶ, εἰς τὸ ἐξῆς νὰ με ἀφήσῃς ἦσυχον!

Καὶ χωρὶς νὰ θελήσῃ ν' ἀκούσῃ τίποτε πλείοτερον, ἀπεμακρύνθη σπεύδων.

Ἔπεται συνέχεια.

Μ. ΜΗΤΣΑΚΗΣ